

(8 IV 1948 – 26 V 2011)

IN MEMORIAM DR. TADEUSZA ZARADKIEWICZA – NAUCZYCIELA AKADEMICKIEGO, ZASŁUŻONEGO PEDAGOGA I PRODZIEKANA d/s NAUKI W ZAMIEJSCOWYM WYDZIALE WYCHOWANIA FIZYCZNEGO W BIAŁEJ PODLASKIEJ

*„Ze smutku bowiem śmierć następuje:
smutek serca łamie siłę.”*

Syr 38,18

Ponad pół roku minęło od śmierci naszego przyjaciela i kolegi doktora Tadeusza Zaradkiewicza. Nie widzimy Go już na korytarzach naszej Uczelni, nie wita nas stoickim spokojnym, lekkim uśmiechem na twarzy, nie służy też studentom, przez których był doceniany i szanowany. Odczuwa się dziś ogromny fizyczny brak Jego osoby. Pozostał w naszej pamięci jako niekwestionowany autorytet moralny zwykłego, normalnego człowieka i oddanego nauczyciela akademickiego i pedagoga wielu pokoleń studentów. W tej codziennej pogoni zatrzymujemy się na chwilę, wspomnijmy Go i przywróćmy Pamięć o Nim na łamach niniejszego kwartalnika z którym był związany.

Uroczystości pogrzebowe odbyły się 30 maja 2011 r. na Cmentarzu Parafialnym przy ul. Nowej w Białej Podlaskiej. W ostatniej drodze towarzyszyła Mu najbliższa Rodzina, grońo przyjaciół oraz liczna społeczność akademicka, której był oddany do ostatnich dni. Miał przed sobą jeszcze wiele wyzwań, problemów do rozwiązania, pracował również nad sfinalizowaniem pracy habilitacyjnej. Był w pełni sił, które nie zostały wykorzystane w różnych wymiarach życia rodzinnego i zawodowego. Odszedł do wieczności nagle, niespodziewanie, a tam oczekiwała na Niego ukochana Jadzia, która była największą miłością Jego życia. Tęsknił za Nią bardzo. Stanowili ze sobą piękną, harmonijną parę, wzajemnie się uzupełniającą i wspierającą. Ogromny smutek i tęsknota za swoją Jadzią odebrała mu z pewnością siłę na walkę z chorobą.

Dr Tadeusz Zaradkiewicz urodził się 8 kwietnia 1948 r. w Makowie Mazowieckim, w rodzinie robotniczej Aleksandra i Marii z d. Kiljańczyk. Naukę na szczeblu szkoły podstawowej odbywał w latach 1955-1962 w Pułtusk. W mieście tym kontynuował naukę na poziomie szkoły średniej w Liceum Ogólnokształcącym, gdzie po złożeniu egzaminów końcowych w 1966 r. uzyskał świadectwo dojrzałości. Ogromny wpływ na Jego dalsze życie i wkraczanie w dorosłość wywarła służba wojskowa, którą odbywał w latach 1967-1969. Nie godził się z całą sytuacją jaka panowała w ówczesnej armii, stąd podjął działania w kierunku dalszego kształcenia. Był niezwykle uprządkowany i zdyscyplinowany, przewidywalny i spolegliwy, stwarzał poczucie bezpieczeństwa najbliższym. Obdarzony wszechstronną sprawnością fizyczną dalsze kwalifikacje zawodowe zdobywał w latach 1969-1973 w Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie, uzyskując tytuł magistra wychowania fizycznego. Za dysertację „Diagnostyczne i prognostyczne aspekty kultury fizycznej w województwie białkopodlaskim” napisaną pod kierunkiem prof. dr hab. R. Trześniowskiego, w dniach 04 czerwca 1985 r. Rada Wydziału AWF w Warszawie nadała Mu stopień naukowy doktora nauk wychowania fizycznego.

Za namową swojego promotora, doradcy, przewodnika po arkanach nauki, przybył do Białej Podlaskiej i od dn. 04.10.1973 r. podjął pracę w Filii Akademii Wychowania Fizycznego (FAWF) a obecnym Wydziale Wychowania Fizycznego i Sportu (WWFiS).

Swoje obowiązki zawodowe wypełniał sumiennie do ostatnich dni życia. Przeszedł wszystkie szczeble awansu zawodowego od asystenta stażysty na adiunkcie skończywszy. W środowisku akademickim dał się poznać jako dobry organizator i kierownik pracy z zespołami ludzkimi. W zmieniających się strukturach Uczelni pełnił funkcję Kierownika Pracowni i Metodyki WF (1981-1990), Zakładu Teorii WF IWF iS (1996-2002), Zakładu Teorii i Metodyki WF w ZWWF (2002-2010) jak również ostatnio wymienionego w nowej strukturze (2010-2011) w Katedrze WF WWFiS. Władze Uczelni doceniając Jego kompetencje i zaangażowanie w prace badawcze powołały Go na zastępcę Dyrektora IWF iS d/s Nauki na okres 01.11.1997-31.08.1999 r. Funkcję tę sprawował jako Prodziekan d/s Nauki w nowej strukturze ZWWF do 31.08.2002 r. Pełniąc odpowiedzialne stanowiska dał się poznać jako dobry organizator. Jego decyzje były zawsze głęboko przemyślane i z reguły trafne. Potrafił zmobilizować koleżanki i kolegów do pracy naukowej, sam był przykładem sumiennego i wytrawnego badacza. Otaczał wyjątkową troską młodych pracowników nauki, dbał o permanentne doskonalenie warsztatu badawczo-naukowego swoich podwładnych. Posiadał rzadką cechę – był rozważny w sądach, pozbawiony negatywnych emocji. Pełniąc funkcje kierownicze konspektował wszystkie spotkania różnej rangi, a następnie je katalogował, najmniejszy szczegół nie umknął Jego uwadze. W stosunkach międzyludzkich był niezwykle uporządkowany i fair do koleżanek i kolegów. Angażował się bardzo w życie Uczelni; był członkiem Rady Wydziału ZWWF, Wydziałowej Komisji Dydaktycznej i Senackiej Komisji Statutowej AWF J. Piłsudskiego w Warszawie, wiceprezesem Zarządu Oddziału PTNKF ZWWF, sekretarzem Wydziałowej Komisji d/s Doboru Kandydatów na Studia, opiekunem Studenckiego Ruchu Naukowego. Angażował się i był współorganizatorem wielu uroczystości i świąt okazjonalnych związanych z życiem akademickim w Uczelni.

Był bardzo oddany pracy dydaktyczno-wychowawczej ze studentami. Traktował ją jako przyjemność, wręcz poslanictwo i zaszczyt w kształceniu przyszłych kadr nauczycielskich. Prowadził wykłady i ćwiczenia z Propedutyki Kultury Fizycznej, Teorii Wychowania Fizycznego, seminaria magisterskie, był opiekunem Praktyk Pedagogicznych. Posiadał wszechstronne kwalifikacje sportowe do pracy ze studentami: był instruktorem rekreacji fizycznej, gimnastyki sportowej,

narciastwa zjazdowego i biegowego, żeglarstwa deskowego, sternikiem motorowodnym i sędzią PZG. Z dyscyplin tych prowadził zajęcia na obozach letnich i zimowych jak również na specjalizacjach sportowych. Był pedagogiem sumiennym, zdyscyplinowanym, obiektywnym i wymagającym. Zawsze przygotowany pod względem merytorycznym do zajęć i bogaty w doświadczenia pedagogiczne. Studenci darzyli Go ogromnym szacunkiem i zaufaniem, był dla nich tak po prostu ludzki, z natury rzeczy dobry. Pytając studenta starał się wydobyć z niego wszystko, żeby ten miał świadomość ewentualnych braków i żeby mógł nad nimi jeszcze popracować. Egzamin traktował jako kolejną lekcję zdobycia i uporządkowania wiedzy, zaś egzamin komisyjny był nie tylko porażką dla studenta, ale również dla Niego. Nie stwarzał sztucznego dystansu, był otwarty na problemy studentów, służył im zawsze radą i pomocą. Wdzięczni studenci podczas „Juwenaliów” przyznali Mu nagrodę „Złotego Mówcy 2010”, której niestety ze względu na chorobę już nie odebrał. Wypromował 53 magistrów wychowania fizycznego i 37 licencjatów.

Obok pracy w Uczelni w latach 1977-1980 popularyzował gimnastykę sportową chłopców, angażując się jako instruktor w MKS Biała Podlaska. Jego wychowankowie uświetniali swymi popisami akrobatycznymi większość uroczystości, zarówno miejskich jak i uczelnianych.

Należał do skrupulatnych i odpowiedzialnych badaczy. Odbывał staże naukowe m.in. w Katedrze Nauk Pedagogicznych AWF we Wrocławiu (1993). Interesowały Go problemy uczenia się i nauczania czynności motorycznych. W tym zakresie był współorganizatorem i uczestnikiem wielu Konferencji Naukowych na szczeblu Uczelni jak i ogólnopolskich. Bliskie Mu były również zagadnienia dotyczące uwarunkowań sprawności fizycznej oraz kształtowania umiejętności ruchowych dzieci i młodzieży. W ramach grantu PB2-002-15 „Sprawność fizyczna polskiej młodzieży w roku 1994” kierowanego przez prof. dr hab. R. Przewędę brał udział jako konsultant w Makroregionie Środkowo-Wschodnim. W ramach działalności statutowej opracował raport „Kształtowanie umiejętności ruchowych i ich wykorzystanie w działaniach psychomotorycznych i prozdrowotnych młodzieży szkolnej” (temat DS. 104 zamknięto 19.03.2010 r.). Jest autorem monografii „Środowiskowe uwarunkowania sprawności fizycznej dzieci i młodzieży szkolnej z różnych regionów Polski”, Warszawa 2007 r., którą traktował jako pracę habilitacyjną. Celem pracy było zwerifikowanie obiegowej opinii o katastrofe grożącej młodym pokoleniom społeczeństwa polskiego i zarysowanie programu praktycznych działań, które powinny podnieść biologiczną

wartość polskiej młodzieży. Z przyczyn obiektywnych nie doszło do sfinalizowania przewodu habilitacyjnego. Był współautorem metod nauczania podstaw żeglarstwa deskowego opartych na tendencjach w zakresie uczenia się i nauczania czynności motorycznych. Na ten temat opracował dwa doniesienia. Wyniki swych dociekań badawczych w liczbie 39 publikował m.in. na łamach: „Kultury Fizycznej”, „Problemów Higieny i Epidemiologii”, „Studies in Physical Culture and Tourism”, „Polish Journal of Sport and Tourism”. W ostatnim z wymienionych był członkiem Komitetu Redakcyjnego.

Był osobowym wzorem pedagoga, nie można się w Nim było dopatrzeć żadnych wad. Sprawiał wrażenie człowieka zdystansowanego, ale w kontaktach międzyludzkich był bardzo otwarty, życzliwy i uczynny. Nigdy nie poddawał negatywnym osądom studentów czy też współpracowników. Był pedantyczny w tym co robił, wewnętrznie uporządkowany, nie znosił chaosu i bałaganiarstwa. Znany był ze specyficznego humoru w stylu angielskim. Jako nauczyciel akademicki był podreęcznikowym przykładem zdrowego stylu życia: uprawiał systematycznie gimnastykę poranną, spacerował, racjonalnie się odżywał. Największą dla Niego wartością była Rodzina. Kochał bezwarunkową miłością swoją żonę Jadwigę (miłość z czasów studenckich). Oboje byli pasjonatami kina. Żadne wydarzenie filmowe nie umknęło ich uwadze. Ciekaw świata, nieodkrytych tajemnic ludzkiego życia, interesował się niekonwencjonalnymi metodami parapsychologii i psychologii związanej z koncentracją i wzmacnianiem siebie przez uruchamianie własnej podświadomości.

Odszedł nagle i niespodziewanie. Za swą pracę i zaangażowanie był wielokrotnie nagradzany i odznaczony m.in. „Brązowym Krzyżem Zasługi” (1997), „Złotym Krzyżem Zasługi” (2003), Brązową Odznaką „Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej” (1986), dyplomami, listami gratulacyjnymi i nagrodami pieniężnymi.

Żonaty z Jadwigą Skalik (zm. 05.09.2008) długoletnią kierowniczką biblioteki ZWWF pozostawił synów: Jakuba, pracownika naukowo-dydaktycznego w miejscowym WWFIS i Bartosza.

Zmarł 26 maja 2011 r., został pochowany na Cmentarzu Parafialnym w Białej Podlaskiej.

Na łamach kwartalnika „Polish Journal of Sport and Tourism” wspomnijmy Go i oddajmy należną Mu Cześć. W pamięci i sercach społeczności akademickiej pozostanie na zawsze.

Cześć Jego Pamięci!

ZOFIA CICIRKO

Akademia Wychowania Fizycznego J. Piłsudskiego w Warszawie,
Wydział Wychowania Fizycznego i Sportu w Białej Podlaskiej,
Zakład Nauk Społecznych

Adres do korespondencji:
Zofia Cicirko, Wydział Wychowania Fizycznego i Sportu,
ul. Akademicka 2, 21-500 Biała Podlaska, tel.: 83 3428700, fax: 83 3428800,
e-mail: zofia.cicirko@awf-bp.edu.pl